

LATTELECOM DZIESMU GRĀMATA

SATURA RĀDĪTĀJS

Ai, jel, manu vieglu prātu	2	Latviešu tautasdziesma
Dziesma, ar ko tu sāksies?	3	V. Kalniņš
Lilioma dziesma	4	M. Čaklais
Sanāciet, sadziediet, sasadancojiet!	5	J. Peters
Mēmā dziesma	6	J. Peters
Tumša nakte, zaļa zāle	7	Latviešu tautasdziesma
Saule, pērkons, Daugava	8	Rainis
Es nenācu šai vietā	9	Latviešu tautasdziesma
Manai dzimtenei	10	J. Peters
Ardievu, meitenes!	11	P. Brūveris
Pilsētā, kurā piedzimst vējš	12	M. Čaklais
Bēdu, manu lielu bēdu	13	Latviešu tautasdziesma
Vella kalpu dziesma	14	J. Anerauds
Mazā bilžu rāmīti	15	Im. Ziedonis
Es izjāju prūšu zemi	16	Latviešu tautasdziesma
Tā es tevi milēšu	17	Im. Ziedonis
Nāk nakts	18	K. Elsbergs
Auga, auga rūžeņa	19	Latgaliešu tautasdziesma
Viņi dejoja vienu vasaru	20	M. Čaklais
Div' dūjiņas gaisā skrēja	21	Latviešu tautasdziesma
Zibsnī zvaigznes aiz Daugavas	22	Latviešu tautasdziesma
Dzeltenie aizkari	23	S. Kaldupe
Pūt, vējiņi	24	Latviešu tautasdziesma
Cielaviņa	25	L. Briedis
Lūgums	26	Ā. Elksne
Senā dziesma	27	A. Skalbe
Āvu, āvu baltas kājas	28	Latviešu tautasdziesma
Zilais karbunkulis	29	J. Peters
Mazs bij' tēva novadiņš	30	Latviešu tautasdziesma
Atziedi, dvēsele	31	L. Briedis
Es dziedāšu par tevi, tēvu zeme	32	Tirzmaliete
Brauciet lēnām pār tiltu, draugi	33	Ā. Alunāns
Viss nāk un aiziet tālumā	34	L. Vāczemnieks
Kā senā dziesmā	35	J. Peters
Vecpiebalga	36	L. Vāczemnieks
Mežrozīte	37	A. Krūklis
Miglā asaro logs	38	A. Čaks
Teic, kur zeme tā?	39	A. Krūklis
Pēc simt gadiem Piebalgā	40	L. Briedis
Upe nesa ozoliņu	41	Latviešu tautasdziesma

AI, JEL, MANU VIEGLU PRĀTU

Latviešu tautasdziesma

1. Ai, jel, ma-nu vieg-lu prā - tu, jauns ap - ņē-mu lī - ga - viņ',

ai, jel, ma-nu vieg-lu prā - tu, jauns ap - ņē-mu lī - ga - viņ'.

1.
Ai, jel, manu vieglu prātu, jauns apņēmu līgaviņ'. (2x)
2.
Ne gadiņa nedzīvoju, sola kungi karā ņemt.
3.
Es kungiemi atbildēju: "Vai es viensī karavīrs?"
4.
Vēl dažai māmiņai aug deviņi bāleliņ'.
5.
Aug deviņi bāleliņi kā deviņi ozoliņ'.
6.
Tie varēja bruņas nesti, zobentiņus cilināt.
7.
Ai, jel, manu vieglu prātu, jauns apņēmu līgaviņ'.

DZIESMA, AR KO TU SĀKSIES?

1.

Dziesma, ar ko tu sāksies, ar ko tu sāksies?
Sācies, ar klusu vārdu, ar klusu vārdu.
Sācies ar klusu vārdu, sācies ar klusu zilbi,
Tavējie sapratīs, tavējie sapratīs,
Ka dziesma ir kļiedziens.

2.

Dziedi par zemu zāli, par zemu zāli,
Dziedi par gaišu staru, par gaišu staru,
Dziedi par gaišu staru, iepin pa lētām jokam,
Tavējie sapratīs, tavējie sapratīs,
Ka dziesma ir kļiedziens.

3.

Dziedi par rozā sapņiem, par rozā sapņiem,
Ja jau tev pavēl dziedāt, tev pavēl dziedāt.
Ja jau tev pavēl dziedāt, dziedī kaut vai aiz bailēm,
Tavējie sapratīs, tavējie sapratīs,
Ka dziesma ir kļiedziens.

LILIOMA DZIESMA

1.

Atkal – atkal ir debesis pušu, mums ir ielāpi jāuzliek tām!
Sanāk, sanāk, kas samaksājuši, zem šīm baltajām akācijām!
Tas ir nieks – dzīvu uguni norīt, ja tik aliņš ir, virsū ko dzert.
Te mēs ugunis uzkožam korī, korī ejam naktstaureņus ķert.

Piedz. (2x)

*Jo tu esi dzīvs, jo tu esi dzīva, viens zirgs vēl ir brīvs,
Viena vieta uz brieža vēl brīva, uz brieža vēl brīva!*

2.

Ei, jūs, pogotie, noslēpiet dunčus, kamēr kāds vēl nav palicis stīvs!
Mūsu karogs ir meiteņu brunči, tas ir karogs, kas mūžīgi plīv!

Piedz.

3.

Vai jums vēderā dienišķā desa vai tur vienkārši vārdes kurkst –
Te mēs visi it vienādi esam; vai tad būs tā vēl citur kaut kur?

Piedz.

4.

Zvaigžņu acīm noraugās runči, bet tiem skatiens ir stiklaini stīvs.
Mūsu karogs ir meiteņu brunči, tas ir karogs, kas mūžīgi plīv!
Atkal, atkal ir debesis pušu, atkal ielāpi jāuzliek tām!
Sanāk, sanāk, kas samaksājuši, zem šīm baltajām akācijām!

Piedz.

SANĀCIET, SADZIEDIET, SASADANCOJIET!

Cielavas, valodzes, dzeņi un dzilnas,
Sanāciet, sadziediet, sasadziediet.
Tumšajā naktē un zaļajā zālē,
Dziesmu par deviņiem novadiem.

Dundinām, dandinām, skandinām stīgas,
Ribinām, ripinām, stigojam un
Tumšajā naktē un zaļajā zālē,
Dziesmu par deviņiem novadiem.

Piedz. (2x)

Sanāciet, sadziediet, sasadancojiet,
Šai saulē, šai zemē, šai stundā,
Šai stundā, kam cerības vārds.

MĒMĀ DZIESMA

1.

Pār mani mēma debess plešas un mēma, mēma pļava zied.
Kāpēc es atkal esmu bešā, kāpēc man vajag tukšā iet?
Kāpēc man vajag iet un meklēt to balsi, kura pelnos dun?
Klau, vēji maldās dziļi eglē, klau, vijole tur raud kā suns. Ū.

Piedz. (2x)

*Ej un dedz, sadedz, savu balsi meklējot,
Tikai savu balsi vienīgo, tikai savu balsi, balsi to, uoooo.*

2.

Pār tevi liecas mēmi zari, bet varbūt tās ir stabules?
Un es kā mēmais, es kā mēmais. Bet, ja nu jūra esmu es?
Un, ja nu viss ir dzīvs un ziedošs, un pelnos vīru kori dun?
Un, ja nu dvēsele zied eglē, un savu likteni svin suns?

Piedz.

TUMŠA NAKTE, ZAĻA ZĀLE

Latviešu tautasdziesma

1. Tum - ša nak - te, za - ļa zā - le, lau - kā lai - du ku - me - li - ņu,
 5 tum - ša nak - te, za - ļa zā - le, lau - kā lai - du ku - me - liņ'.

1.
Tumša nakte, zaļa zāle, laukā laidu kumeliņu. (2x)
2.
Nu, Dieviņi, tava vaļa, nu tavāi rociņāi.
3.
Nu tavāi rociņāi mans labajis kumeliņis.
4.
Migla, migla, liela rasa, man pazuda kumeliņis.
5.
Nokrīt migla, nokrīt rasa, es dabūju kumeliņu.
6.
Tumša nakte, zaļa zāle, laukā laižu kumeliņu.
7.
Dievs sargāja kumeliņu, es pats savu līgaviņu.

SAULE, PĒRKONS, DAUGAVA

Saule Latvi sēdināja
Tur, kur gali satiekas
Balta jūra, zaļa zeme
Latvei vārtu atslēdziņa

Latvei vārtu atslēdziņa,
Daugaviņas sargātāja.
sveši ļaudis vārtus lauza
Jūrā krita atslēdziņa.

Zilzibēņu pērkons spēra,
velniem ņēma atslēdziņu.
Nāvi, dzīvi Latve slēdza,
Balta jūru, zaļu zemi

Saule Latvi sēdināja
Baltas jūras maliņā
Vēji smiltis putināja
ko lai dzēra latvju bērni?

Saule lika Dieviņami,
Lai tas raka Daugaviņu.
Zvēri raka, Dieviņš lēja
No mākoņa dzīvūdeņi.

Dzīves ūdens, nāves ūdens
Daugavā satecēja.
Es pamērcu pirkstu galu
Abus jūtu dvēselē.

Nāves ūdens, dzīves ūdens
Abus jūtu dvēselē

Saule mūsu māte-
Daugav - sāpju aukle.
Pērkons velna spērējs
Tas mūsu tēvs.

ES NENĀCU ŠAI VIETĀ

Latviešu tautasdziesma

1. Es ne - nā - cu šai vie - tā - i sa - vu mie - gu iz - gu - lē - ti,
 es ne-nā-cu šai vie-tā - i sa-vu mie-gu iz-gu-lē-ti. Rai rai rai ri - tam,
 rai rai rai ri - tam, rai rai ral - la - lā, trā - di ral - la - lā.

<p>1.
Es nenācu šai vietāi
Savu miegu izgulēti.
<i>Rai rai rai ritam, rai rai ritam,
Rai rai rallalā, trādirallalā.</i></p> <p>2.
Nācu ēsti, nācu dzerti,
Nācu jautri padziedāt(i).</p> <p>3.
Ja es būtu to zinājis,
Ka tik jauki šai vietāi,</p> <p>4.
Es būt' sievu līdz' paņēmis
Ar visiemi bērniņiem.</p> <p>5.
Tie palika aizkrāsneī,
Vēderiņus kasīdami.</p> <p>6.
Visa mana naba nieza,
Kā es gribu brandavīna.</p> | <p>7.
Kad iedzēru brandavīnu,
Vairs nabiņa neniezēja.</p> <p>8.
Kad iedzēru juhaidriku,
Nospārdīju Miku pliku.</p> <p>9.
Mūsu ciema meitiņāmi
Triju taku vēderiņi:</p> <p>10.
Pa pirmoi žīdi brauca,
Pa otroi čigāniņi.</p> <p>11.
Pa trešoi ciema puīši
Žagariņus vizināja.</p> |
|--|--|

MANAI DZIMTENEI

1.
Man stāstīja Daugaviņ', kā liktenis vīdamās,
Dziesma savus svētkus svin, ar bāliņu celdamās.
Tā dziedāja bāleliņš, pret likteni stāvēdams -
Viņa dziesmā gadu simts kā mūžiņis krāsojas.

Vēl nāks Piektais gads, asins lietus līs
Un visaugstākās priedes nolauzīs.
Iesim strēlniekos, dziesma vētru sēs,
Mūžam gaismas pils kalnā gaviļēs.
2.
Lai balstiņis vīdamās pār novadu aizvijās.
Dziesma savus svētkus svin, ar bāliņu celdamās.
Tā dziedāja bāleliņš, ar Daugavu nemirstīgs -
Viņa dziesmā gadu simts kā mūžiņis krāsojas.

Cauri sirdīm mums lauztās priedes augs,
Jaunā gaitā mūs jauni rīti sauks.
Tālāk mūžībā dziedot iesim mēs,
Mūžam gaismas pils kalnā gaviļēs.

ARDIEVU, MEITENES!

Ardievu meitenes, man jādodas
Kur kaujas lauki baltos kauļos lās
Tur arī man būs galva jānoliek
Šīs zemes varenēm lai prieciņš tiek

Ardievu meitenes, mans ķeizars mani sauc
Šai karā tiešām varoņu būs daudz
Un pašiem pirmajam ko lodes sadragās
Būs rezervēta vieta skolu programmās

Ardievu meitenes
Jūs tagad redzat
Jūs tagad redzat
Varoņi kā rodas
O! Meitenes, jel piedodiet
Man tagad ķeizaram ir jāatdodas
Man tagad ķeizaram ir jāatdodas

Ardievu meitenes
Jūs tagad redzat
Jūs tagad redzat
Varoņi kā rodas
O! Meitenes, jel piedodiet
Man tagad ķeizaram ir jāatdodas
Man tagad ķeizaram ir jāatdodas

Ja mani kaujā smagi ievainos
Tad zinu - ķeizars ordeni man dos
Un var jau būt pat pieminēkli cels
Un kalna galā klintsakmeni vels

Bet ja man tiešām veiksmē uzsmaidīs
Un oberleitnants minu laukā dzīs
Tad foto mans un arīdžan mans vārds
Tiks melnā rāmī presē nodrukāts

Piedz. (2x)

PILSĒTĀ, KURĀ PIEDZIMST VĒJŠ

1.
Pilsētā, kurā piedzimst vējš, piedzimst vējš,
Varen varoša vārna zarā sēž,
Juntus plēš vējš, bet nenoplēš
Pilsētā, kurā piedzimst vējš. (2x)
2.
Pilsētā, kurā piedzimst vējš, piedzimst vējš,
Laivinieks laivai dēli tēš, dēli tēš,
Zārcinieks zārkam vāku tēš
Pilsētā, kurā piedzimst vējš.
3.
Pilsētā, kurā piedzimst vējš, piedzimst vējš,
Dzintara latvieši krogos sēž, krogos sēž,
Paēd, padzer un traukus plēš
Pilsētā, kurā piedzimst vējš.
4.
Pilsētā, kurā piedzimst vējš, piedzimst vējš,
Telefonisti stabos sēž, stabos sēž,
Labi, ka viņus vējš nenoplēš
Pilsētā, kurā piedzimst vējš.
5.
Pilsētā, kurā piedzimst vējš, piedzimst vējš,
Plēsēji – plēš, dzēsēji – dzēš, dzēsēji – dzēš,
Sēdētāji – kā parasti sēž
Pilsētā, kurā piedzimst vējš.
6.
Pilsētā, kurā piedzimst vējš, piedzimst vējš,
Pieplok pie zemes cilvēku mežs, cilvēku mežs,
Saknes jau vējš neizplēš
Pilsētā, kurā piedzimst vējš.

BĒDU, MANU LIELU BĒDU

Latviešu tautasdziesma

1. Bē - du, ma - nu lie - lu bē - du, es par bē - du ne - bē - dāj'.

5. Ram - tai, ram - tai, ra - di - ri - di, rī - di, ram - tai - rī - di, ral - la - lā.

1.
Bēdu, manu lielu bēdu,
Es par bēdu nebēdāj'.] 2x

Piedz. (2x)
Ramtai, ramtai, radiridi, rīdi,
Ramtairīdi, rallalā.

2.
Liku bēdu zem akmeņa,
Pāri gāju dziedādam'.

Piedz.

3.
Es negāju noskumusi
Nevienāi vietīnā.

Piedz.

4.
Ar dziesmiņu druvā gāju,
Ar valodu sētiņā.

Piedz.

5.
Jo es bēdu bēdājosi,
Jo nelaime priecājās.

Piedz..

6.
Labāk gāju dziedādama,
Lai nelaime bēdājās.

Piedz.

7.
Kad dzīvoju, tad dzīvoju,
Tad i jautri padzīvoj'!

Piedz.

VELLA KALPU DZIESMA

1.

Trīs vīri kādreiz bija, hei, hei, hei, hei, hei,
Kas mierā dzīvoja, hei, hei, hei, hei, hei,
Bet sveši kungi nāca, hei, hei, hei, hei, hei,
Kas zemi postīja. Jā!
Trīs, trīs, trīs vīri cēlās kaujai un droši cīnījās,
No Daugavas līdz Gaujai par viņiem brīnījās.
La, la, la...

2.

Par vella kalpiem sauca, hei, hei, hei, hei, hei,
Un sodu sprieda tiem, hei, hei, hei, hei, hei,
Bet viņi kungus cirta, hei, hei, hei, hei, hei,
Ar saviem zobeniem. Jā!
Trīs, trīs, trīs jaunavas ar' bija, ko viņi mīlēja,
Tās visus priekus, bēdas ar viņiem dalīja.
La, la, la...

3.

Tā cīnās vella kalpi, hei, hei, hei, hei, hei,
Pret Jauniem naidniekiem, hei, hei, hei, hei, hei,
Tie negriež ceļu grāfiem, hei, hei, hei, hei, hei,
Ne svētiem melnsvārciem. Jā!
Trīs, trīs, trīs vīri cēlās kaujai un droši cīnījās,
No Daugavas līdz Gaujai par viņiem brīnījās.
La, la, la...

MAZĀ BILŽU RĀMĪTĪ

Mazā bilžu rāmīti
man ir bilde tava.
Citas bildes pasaulē
man tik skaistas nava.

Tur ir tāds kā novakars,
saule laižas slīpi,
zelta pieneses tu spraud
kafijkannas snīpi.

Tu no zelta esi man,
es esmu no vara.
Tevi zināju vēl pirms
pirmā pasaul's kara.

Tad es biju resns turks,
ķitelī un čalmā,
tevi ieraudzīju es
Nikolaja galmā.

Laiki mainās, laiki jūk,
laika daudz vairs nava.
Mazā bilžu rāmīti
man ir bilde tava,
man ir bilde tava.

Tu no zelta esi man,
es esmu no vara.
Tevi zināju vēl pirms
pirmā pasaul's kara.

Tad es biju resns turks,
ķitelī un čalmā,
tevi ieraudzīju es
Nikolaja galmā.

Laiki mainās, laiki jūk,
laika daudz vairs nava.
Mazā bilžu rāmīti
man ir bilde tava,
man ir bilde tava,
man ir bilde tava.

Mazā bilžu rāmīti
man ir bilde tava,
Citas bildes pasaulē
man tik skaistas nava.

ES IZJĀJU PRŪŠU ZEMI

Latviešu tautasdziesma

1. Es iz - jā - ju prū - šu ze - mi, kok - lē -
 da - mis, spē - lē - da - mis, es iz - jā - ju
 prū - šu ze - mi, kok - lē - da - mis, spē - lē - dams.

1.
 Es izjāju prūšu zemi,
 Koklēdamis, spēlēdamis.] 2x
2.
 Prūšu meitas man' gribēja
 Par junkuru paturēti.
3.
 Nepalikšu, prūšu meitas,
 Man pašami Kurzemēi,
4.
 Man pašami Kurzemēi
 Sētā jauna līgaviņa.
5.
 Nu ardievu, prūšu meitas,
 Nu es braucu uz Kurzemi,
6.
 Nu es braucu uz Kurzemi
 Pats pie savas līgaviņas.

TĀ ES TEVI MĪLĒŠU

Pasaki man vēlreiz,
Kā tu teici daudzreiz:
Kam savs draudziņš,
Tas ar savu draudziņu .
Ai, ai, rudzu lauki
Jūlija nakti,
Mūzikanti nokliedz
Pēdējo valsī.

Jā, jā, jā ! Tumšā naktē ziedēja
Zaļa zāle elpoja,
Lakstīgala klusēja vairs nespēdama.
Tā es tevi mīlēšu.
Kam nav draudziņa,
Tas ar cisu maisu.

Iesim drusku lēnāk,
Neiesim tik ātri.
Paliksim tepatās,
Neiesim nemaz.
Paliksim tumsā
Siena zārdu nakti.
Vienu vārdu nakti
Pasaki man.

Jā, jā, jā ! Tumšā naktē ziedēja
Zaļa zāle elpoja,
Lakstīgala klusēja vairs nespēdama.
Tā es tevi mīlēšu.
Kam nav draudziņa,
Tas ar cisu maisu.

NĀK NAKTS

1.

Šī meitene darina asaru krelles
Un izrotā gūltu, un izrotā lelles
Saulrietā staigā šī meitene skumja
Un visus pēc kārtas lād
Vaitad nepieskarsies nemūžam
Neviens pie šim krūtīm,
Šim kājām, šim gūžām
Man labpatik līdz ar viņu skumt
Bet viņa nolemj mājās un būt

Piedz. (2x)

Nāk nakts
Un pie debesīm parādās zvaigznes
Nāk nakts
Ko lai vientuļai meitenei aiznes
Nāk nakts
Viņa darina asaru krelles
Un izrotā gultu un izrotā lelles

2.

Šī meitene darina asaru krelles
Un izrotā gultu, un izrotā lelles
Saulrietā staigā šī meitene skumjā
Un visus pēc kārtas lād
Vaitad nepieskarsies nemūžam
Neviens pie šim krūtīm,
Šim kājām, šim slūžām
Man labpatik līdz ar viņu skumt
Bet viņa nolemj mājās un būt

Piedz. (4x)

Nāk nakts
Un pie debesīm parādās zvaigznes
Nāk nakts
Ko lai vientuļai meitenei aiznes
Nāk nakts
Viņa darina asaru krelles
Un izrotā gultu un izrotā lelles

AUGA, AUGA RŪŽEŅA

Latgaliešu tautasdziesma

1. Au - ga, au - ga rū - že - ņa sor - ko - na duor - zā,

5 au - ga, au - ga rū - že - ņa sor - ko - na duor - zā,

9 zam tū rū - žu, zam tū rū - žu guļ jau - na mei - te - ņa,

13 zam tū rū - žu, zam tū rū - žu guļ jau - na mei - te - ņa.

1.
Auga, auga rūžeņa sorkona duorzā, (2x)
Zam tū rūžu, zam tū rūžu guļ jauna meiteņa. (2x)

2.
Ai, meiteņ, ai, meiteņ, tevi muote sauce.
Zynu, zynu, prūtu, prūtu, kam man' muote sauce.

3.
Gryb mani muote pi tuo vacuo atdūt,
As tū vacū, as tū vacū moza nagribieju.

4.
Ej, vacīs, ej, vacīs, nazaverīs atpakaļ!
Kam tu tai nūitu, kam naatsagrīztu!

VIŅI DEJOJA VIENU VASARU

Viņi dejoja vienu vasaru
 Viņi dejoja vienu vasaru
 Viņi dejoja vienu vasaru
 Un pēc tam, pēc tam, pēc tam...
 Tagad katrs savam liktenim
 Tagad katrs savam liktenim
 Tagad katrs savam liktenim
 Prasa, kam tad bij' jābūt pēc tam

Viņi dejoja vienu vasaru
 Viņi dejoja vienu vasaru
 Viņi dejoja vienu vasaru
 Un vēl tagad tās spuldzes skrien
 Koku galotnēs skaties vai debesis
 Koku galotnēs skaties vai debesis
 Koku galotnēs skaties vai debesis
 Spuldzes skrien, zvaigznes skrien

Dienas skrien uz sastājas nedēļās
 Top tik mēnesis rāmāks aizvien
 Un tad pienāk tas laiks, kad vairs nedejo
 Un kad dienas kā sapītas brien
 Tā jau notiek, pāriet un norimst
 Tā jau notiek, pāriet un norimst
 Tā jau notiek, pāriet un norimst
 Bet, kad esi palicis viens
 Piever acis un atkal kā toreiz
 Piever acis un atkal kā toreiz
 Piever acis un atkal kā toreiz
 Spuldzes skrien, zvaigznes skrien

Spuldzes skrien...
 Tā mēs katrs pa vienai vasarai
 Tā mēs katrs pa vienai vasarai
 Tā mēs katrs pa vienai vasarai
 Un vēl tagad tās ķivītes kliez
 Kliez kā jautājums, pārmetums,
 prasījums
 Kliez kā jautājums, pārmetums,
 prasījums
 Kliez kā jautājums, pārmetums,
 prasījums
 Kamēr mūžīgu miegu miedz...

DIV' DŪJIŅAS GAISĀ SKRĒJA

Latviešu tautasdziesma

1. Div' dū - ji - ņas gai - sā skrē - ja, a - bas skrē - ja dū - do - dam's.

5 Ai - jā, ai - ja - jā! A - bas skrē - ja dū - do - dam's.

1.
Div' dūjiņas gaisā skrēja, abas skrēja dūdodam's,
Aijā, aijajā! Abas skrēja dūdodam's.

2.
Div' bāliņi karā jāja, abi jāja domādam'.
Aijā, aijajā! Abi jāja domādam'.

3.
Vai būs jāti, vai nejāti, vai palikti sētiņā?
Aijā, aijajā! Vai palikti sētiņā?

4.
Kur palika mans bāliņis, karodziņa nesējiņš?
Aijā, aijajā! Karodziņa nesējiņš?

5.
Tur aizjāja, tur palika uz tām prūšu robežām.
Aijā, aijajā! Uz tām prūšu robežām.

6.
Tur staigāja Dieva dēli, dvēselītes lasīdam'.
Aijā, aijajā! Dvēselītes lasīdam'.

7.
Atraduši dvēselīti, tina baltā vilnainē.
Aijā, aijajā! Tina baltā vilnainē.

8.
Ienes klusā paēnāi, guldin' Dieva šūpulī.
Aijā, aijajā! Guldin' Dieva šūpulī.

9.
Aijā, mīļā dvēselīte, karā kauta, nemirus'.
Aijā, aijajā! Karā kauta, nemirus'.

ZIBSNĪ ZVAIGZNES AIZ DAUGAVAS

1.
Sniegi sniga āriņos,
balti jāja karavīri.
Tālu biju, nepazinu,
Vai nav mani bāleliņ'.

Zibsnī zvaigznes aiz Daugavas
Melnajos debešos,
Saka Dieva eņģeļiši:
Nebūs miera šai zemē.

2.
Saule, gaisu sajaukusi,
Aizsasprieda ozolā.
Kungi, karu sacēluši,
Sauca manus bāleliņus.

Pār kalniņu vējiņš pūta,
Putas grieza ezerā.
Bālenīt's karā jāja,
No akmeņa sirdi ņēma.

3.
Kur, māmiņ, tu sēdēji,
Karavīru lolodama?
Daugaviņas maliņā
Dziļ' asaru pelcītī.

Kad, dēliņ, tu atnāksi
No kariņa atpakaļ?
Tad, māmiņ, es atnākšu,
Kad zaļos sētas mietai.

4.
Kad zaļos sētas mietai,
Kad sapuva akmentiņi.
Tad, māmiņ, es atnākšu
No kariņa atpakaļ.

Kas redzēja rīta zvaigzni
Vakarā uzlecām?
Kas redzēja pārejam
Karā dotu bāleliņ'?

DZELTENIE AIZKARI

1.

Tajā, tajā zaļā ielejā

Visiem logiem dzeltenī aizkari.

Tie atspīd saulspuķu ziediem un saulstaru dzīpariem vīti -]_{2x}

Dzelteni, dzeltenī aizkari.

2.

Redzu, tev vēl acīs nogurums,

Matos tev vēl ceļmalas putekļi.

Nāc, iesim uz pasaku ieleju zaļo,

Kur logiem dzeltenī aizkari plīv.

Piedz. (2x)

Tu tikai skudru nesamin,

Kas pagalmā velk baļķi tālā lielceļa garumā.

Tā pastāstīs, kā gurdums izgaist citurīt,

Viss gurdums var jau izgaist citurīt.

3.

Visu nakti pērkons, lietus auksts

Pa debesmalu pārkoņratos brauks.

Lai ietu kur iedams, tev pretī mās logos šie aizkari dzeltenie

Kā pieneņu vainagā iepīts saules stars.

Piedz.

PŪT, VĒJIŅI

Latviešu tautsdziesma

1. Pūt, vē - ji - ņi, dzen lai - vi - ņu,

5 aiz - dzen ma - ni Kur - ze - mē.

1.
Pūt, vējiņi, dzen laiviņu,
Aizdzen mani Kurzemē.
2.
Kurzemniece man solīja
Sav' meitiņu malējīņ'.
3.
Solīt sola, bet nedeava,
Teic' man lielu dzērājiņ'.
4.
Teic' man lielu dzērājiņu,
Kumeliņa skrējējīņ'.
5.
Kuru krogu es izdzēru,
Kam noskrēju kumeliņ'?
6.
Pats par savu naudu dzēru,
Pats skrej savu kumeliņ'.

CIELAVIŅA

1.

Ai, tēvu zeme, stūru stūriem,
Cik tuvs un pazīstams it viss:
Gan Kolkas raga vēji sūrie,
Gan leišu males debesis.

Piedz.

*Visapkārt zeme zied kā zilis zieds, un tik,
Tik neparasti viegli iet, pat nedomājot, cik
Jau dzīvē nostaiģāts, bet vēl aizvien, aizvien
Ik rītu Kurzeme kā cielaviņa pretī skrien.*

2.

Kā mātei sejā visā raugos,
Kā māte manī raugās viss:
Gan staltais Gaiziņš rudzu laukos,
Gan bērzu birzīs Inesis.

Piedz.

3.

Var visu mūžu alkt un tiekties,
Vēl vienmēr aicinās it viss:
Gan Rāznas tāles neaizsniegtās,
Gan Mākoņkalns atbalsis.

Piedz.

LŪGUMS

1.
Aizved mani uz Slīteres siliem,
Kad tur sila purenes zied.
Man tik bieži šai dzīvē ir vīlies,
Gribas kaut ko no tīra mazliet.

Piedz.
Aizved mani, es lūdzos un prasū,
Bet tu brīnies un pieri rauc.
Es tev liekos kā meitene maza,
Kurai aplam daudz vaļas ļauts.

2.
Aizved mani uz Morica salu,
Kad tur ozoliem lapas sāk plaukt.
Man tik bieži šai dzīvē ir salis,
Gribas sauli par mūsu reiz saukt.

Piedz.
3.
Aizved mani no draugiem, no radiem,
Aizved mani no dienas, no nakts,
Lai es pabūtu ārpus gadiem,
Ārpus visa, kas tajos reiz rakts.

Piedz.

SENĀ DZIESMA

Māte, māte, māmuliņe,
Kam Tu laidī pasaulē?
Kam Tu mani ložu viru,
Dieva laidī pasaulē.

Es labāki zemi artu,
Man labāki rožu kopt.
Es labāki jūrā brauktu,
Zilu vilni auklēdam'.

Es gribēju simtu gadu
Šai zemē(i) nodzīvot,
Lai ne sūra asariņa
Tev, māmiņa, nenokrit.

ĀVU, ĀVU BALTAS KĀJAS

Latviešu tautasdziesma

1. Ā - vu, ā - vu bal - tas kā - jas, lē - cu dār - zi - ņā - i,
 5 ā - vu, ā - vu bal - tas kā - jas, lē - cu dār - zi - ņā - i.

1. Āvu, āvu baltas kājas, lēcu dārziņai. (2x)
2. Lēcu, lēcu dārziņai, plūcu baltas rozēs.
3. Plūcu, plūcu baltas rozēs, pinu vainadziņu.
4. Pinu, pinu vainadziņu, liku galviņai.
5. Liku, liku galviņai, gāju jūrmalāi.
6. Sacēlāsi rīta vēji, nopūš vainadziņu:
7. Nopūš manu vainadziņu jūras dzelmītēi.
8. Ņem, brālīti, oša laivu, brauc pēc vainadziņa!
9. Oša laiva smaga laiva, nogrimst dibenāi.
10. Ņem, brālīti, liepas laivu, brauc pēc vainadziņa!
11. Liepas laiva viegla laiva, nopūš maliņai.
12. Ņem, brālīti, puķu laivu, brauc pēc vainadziņa!
13. Puķu laiva laba laiva, panāk vainadziņu.

ZILAIS KARBUNKULIS

Lai slava barokāla
 Un čipendeila stilam
 Bet augstākā no slavām
 Lai karbunkulim zilam
 Spīd katram kaut kas krūtīs
 Bet nevar spītēt pūlim
 Es izspīdu no pūļa
 Ar zilu karbunkuli

Piedz. (2x)
 Ai, zilais karbunkuli,
 Tur debesīs aiz rūtīm
 Es mūžu nodzīvošu
 Ar karbunkuli krūtīs.

Ai, zilais, zilais karbunkuli !
 Ai, zilais, zilais karbunkuli !

Savs karbunkulis katram
 Ir dzīvē nepieciešams
 Dēļ viņa zilās gaismas
 Mēs dzīvojam un ciešam
 Pat dzejnieki tā dzejo
 Kad krāmē ceļa kuli
 Ik ceļiniekam spīdot
 Pie spieķa karbunkulis

Piedz. (2x)
 Ai, zilais karbunkuli,
 Tur debesīs aiz rūtīm,
 Es mūžu nodzīvošu
 Ar karbunkuli krūtīs.

Ai, zilais, zilais karbunkuli !
 Ai, zilais, zilais karbunkuli !

Piedz. (6x)
 Ai, zilais karbunkuli,
 Tur debesīs aiz rūtīm
 Es mūžu nodzīvošu
 Ar karbunkuli krūtīs.

MAZS BIJ' TĒVA NOVADIŅIS

Latviešu tautasdziesma

1. Mazs bij' tē - va no - va - di - Ņis, bet di - že - ni
 4 tu - rē - jās. Mazs bij' tē - va no - va - di - Ņis, bet di - že - ni
 8 tu - rē - jās, bet di - že - ni tu - rē - jās.

1.
 Mazs bij' tēva novadiņis,
 Bet diženi turējās.] 2x
Bet diženi turējās.

2.
 Visi sīki kadiķīši
 Zied sidraba ziediņiem.

3.
 Arājs ara kalniņai,
 Avots teki lejiņā.

4.
 Netrūkst maizes arājami,
 Ne ūdeņa avotam.

5.
 Visiem labi, visiem labi
 Mana tēva zemītē:

6.
 Zaķim labi cilpu mesti,
 Rubeņami rubināt.

ATZIEDI, DVĒSELE

Aizvien biežāk man pie loga klauvē kāds.
Kas tu esi, ja pie manis naktīs nāc?
Ja esi bērniņa, mana bērniņa,
Bērniņa, bērniņa, bērniņa, bērniņa,
Ja esi bērniņa, bērniņa mana, bērniņa,
Bērniņa, bērniņa, bērniņa, bērniņa,
Ved mani tad uz ziemām tām un
vasarām.

Atziedi, atziedi, vientuļā dvēsele,
Sevī spēku smel.
Tev taču pasaulē šajā
Ir jādzīvo ilgi vēl.
Ak, ja to liesmu, ko neviļus nopūtu,
Es spētu aizdegt!
Uzklāju čukstu kā palagu,
Sedzos ar nopūtu.

Tā kā sapīts laiks uz priekšu naktīs rit.
Aizvien skaudrāk kāds pie mana loga sit.
Ja esi bērniņa, mana bērniņa,
Bērniņa, bērniņa, bērniņa, bērniņa,
Ja esi bērniņa, bērniņa,
Bērniņa, bērniņa, bērniņa, bērniņa,
Ved mani tad uz mājām tām un
birztalām.

Atziedi, atziedi, vientuļā dvēsele,
Sevī spēku smel.
Tev taču pasaulē šajā
Ir jādzīvo ilgi vēl.

ES DZIEDĀŠU PAR TEVI, TĒVU ZEME

1.

Es dziedāšu par tevi, tēvu zeme,
Par tavām druvām vecā līdumā.
Un, kad jau paguršu zem dzīves nastas,
Tad atdusešos tavā atmatā.

2.

Es dziedāšu par zaļo eglainīti,
Kur tīklus pelēkos auž zirneklīt's,
Kur agrā rītā kuplās smilgas bradā
Ar basām kājām ganiņš bārenīt's.

3.

Es dziedāšu par balto birztaļīti,
Kur rudens lapas dzeltainītes birst.
Un birstot zvana klusu svētvakaru
Tiem ziediem vēlīniem, kas salnā mirst.

4.

Es dziedāšu par teku nomīdīto
No tēviem liepu lūku apavā,
Kur vaidot māte gaitā staigājusi
Un, Dievu pielūgdama, baznīcā.

5.

Es dziedāšu par tevi, tēvu zeme,
Par tavām druvām vecā līdumā,
Līdz dusēšu reiz klusā smiltainītē,
Tur, tavā priedulāja pakrēsļā.

BRAUCIET LĒNĀM PĀR TILTU, DRAUGI

1.

Caur to ar' esam slaveni, ka gludi mūsu lielceļi.
Un kur vēl tilti varenie, tie glītākie un stiprākie.
Bet tos nu, zināms, taupām ar', cik tādus tik vien taupīt var.
Un tādēļ katram tiltiņam mēs abos galos uzrakstām:

Piedz. (2x)

*Brauciet lēnām pār tiltu, draugi, brauciet lēnām pār tiltu, draugi,
Un neiekrītiēt, un neiekrītiēt, brauciet lēnām pār tiltu, draugi!*

2.

Mūs' rakstniecībā tam tik svars, ko lielija tas soģu bars.
Tādēļ ar' "kritiķieri" brauc un rakstniekus pie tiesas sauc.
Tur vienreiz gadā sunī tos, lai rakstniecība paceltos.
Tur dzirdam lielas muļķības, ka allaž taisni jākaunas.

Piedz.

3.

Līdz aplausus tik sadzirdam, ar prieku atkal iznākam,
Bet tomēr dziedāt beigsim nu, kaut daudz mums vēl ir pantiņu.
Jo teātrī dažs atrodas, kas aizskarts jūtas, pretojas,
Un tā var ietikt procesē, kur apsūdz mūs un iespundē.

Piedz.

VISS NĀK UN AIZIET TĀLUMĀ

1.

Un atkal zilā vakarā dzied birzī lakstīgala,
Viss nāk un aiziet tālumā, un sākas viss no gala.
Jau atkal mizā rievainā kāds sirdi griež un bultu,
Zem bērza zara līganā klāj sūnās kāzu gultu.

Piedz. (2x)

*Viss nāk un aiziet tālumā, viss nāk un aiziet tālumā,
Viss nāk un aiziet tālumā, un sākas viss no gala.*

2.

Bet cauri zaļiem biežokņiem skan soļu klusie švīksti,
Un atkal kādam šūpulim kāds meklē bērza līksti.
Bet tad, kad sārtas lapas slīd, lai nebūtībā zustu,
Visbeidzot sirmi vīri nāk cirst baltu bērza krustu.

Piedz.

3.

Man pāri prieks un bēdas slīd kā raiba rudens lapa,
Kas atnāk ļaudis pavadīt no šūpuļa līdz kapam.
Un tāpēc bērzā līkajā tik daudz ir dziļu rētu:
Lai savu dzimto pauguru līdz saknēm iemilētu.

Piedz.

KĀ SENĀ DZIESMĀ

Nāk rudentiņš kā tani senā dziesmā,
Nāk ziema, un grib ņemti bāleliņš.
Grib bāleliņš, grib ligaviņu ņemti,
Bet nezin, ka šorīt jau viņa paņemta.
Lūk, vēji nes kļavlapas nosarkušas,
Caur Rīgu nes projām un skūpsta nost.

Nost noskūpstītas lapas no rīta, šai rudenī.
Ko nu būs ņemti šorudentiņu, šorudentiņ?
Jāņem būs sūrā uguns, ko kūra šai rudenī.
Sudrabs ko lēja, zilējot vējā, ik rudentiņ.

Būs jāzilē, kā tani senā dziesmā,
Tā nākotne, kas nezināma nāk.
Būs jāiekur tā Rīgas uguns rudā šai rudenī,
Kurš nu tev atkal zilēt liek.
Jo vēji nes kļavlapas nosarkušas,
Caur Rīgu nes projām un skūpsta nost.

Nost noskūpstītas lapas no rīta, šai rudenī.
Ko nu būs ņemti šorudentiņu, šorudentiņ?
Jāņem būs sūrā uguns, ko kūra šai rudenī.
Sudrabs ko lēja, zilējot vējā, ik rudentiņ.

VECPIEBALGA

1.
Kā lai šonakt vienaldzīgi klusē,
Kā lai tādā brīdī projām iet,
Ja visapkārt Vecpiebalgas pusē,
Atkal baltas ūdensrozes zied.] 2x

2.
Panāc pretī, ūdensroze mana,
Pamalē jau atvasaru jūt!
Cik gan ilga tāda ziedēšana,
Cik gan ilgi var tik skaista būt?

3.
Tāpēc, lūdzu, piedod, Vecpiebalga,
Ka es nāku tavas rozes zagt.
Ja tās šonakt zied tik ļoti valgas,
Kas to zin, vai ziedēs citunakt.

4.
Tālas zvaigznes zilgu gaismu laista,
Man līdz rozēm tomēr nenokļūt,
Kā gan var tik velnišķīgi skaista
Un tik bezdievīgi salta būt.

MEŽROZĪTE

Ugunssārtiem ziediem zied mežrozīte jaukā.
Gadi nāk un gadi iet, bet viņa zied un zied.
Ja man dažreiz skumji kļūst,
Paskatos, kā laukā mežrozīte,
Sveicot mūs, cauri vasarām zied un zied.

Mežrozīte sarkanā,
Tu kā liesma spītīgā skurbumā
Pat litū un negaisā mirdzi laukā.
Uguns sārtiem ziediem zied mežrozīte jaukā.
Gadi nāk, un gadi iet, viņa sargdama zied un zied.

MIGLĀ ASARO LOGS

1.

Miglā asaro logs. Ko tur liegties, nav vērts:

Tikai tevi es mīlējis esmu.

Kādā dīvainā sulā savas lūpas tu mērc,]^{2x}
Ka tās kvēl ar tik sarkanu dvesmu?

2.

Tur, kur bulvāri kūp, tevi satiku reiz

Un vairs nezinu miera ne mirkli.

Uz tā stūra, kur lūdz naudu ubags sev greizs,

Mani samīs drīz ilgas kā zirgi.

3.

Vai tā diena, vai nakts, ielās klistu viens pats,

Rauju lapas no kokiem un ceru,

Ka uz kādas no tām būs tavš skūpstš vai tavš mats,

Bet – tās tukšas es notekās beru.

4.

Tad es veros tāpat visos logos, varbūt

Tavas acis tur redzēšu spīdam,

Bet man cerību putni tikai smadzenēs zūd,

Jūtu mirkļus tik mūžībā krītam.

5.

Kur tu esi, mans draugs?... Vai tai blāzmā, kas kūst

Man no vientuļā mākoņa sejā?...

Jeb no tevis man tik kā šis ilgas, kas lūst

Manā asā un satrauktā dzejā?

6.

Miglā asaro logs. Ko tur liegties, nav vērts:

Tikai tevi es mīlējis esmu.

Laikam asinīs manās savas lūpas tu mērc,

Ka tās deg ar tik sarkanu dvesmu?...

TEIC, KUR ZEME TĀ?

1,
Teic, kur zeme skaistākā?
Tur, kur smilgas zied.
Teic, kur skarbā zeme tā?
Te, kur akmens dzied.

Piedz.

Te ir tava dzimtene,

Smilšainais krasts.

Te pa baltu miglas stigu

Ceļu mājup rast, mājup rast.] 2x

2.

Te, kur egle vējā dzied,

Te, kur smaržo siens.

Te, kur tēvu taka iet,

Miglā dzērves brien.

Piedz.

PĒC SIMT GADIEM PIEBALGĀ

1.

Īsa bija Jāņu nakts par visāmi naksniņāmi,
Kad es tevi spēju zagt, klēpītēi saņemdams.
Kam lai tagad, skumju mākts, taisnojos es, zinādamis
To, cik īsa Jāņu nakts par visāmi naksniņām?

Piedz.

*Nepiemini dzīvē ļaunu, nepiemini, lai vai kā..
Satiksīties mēs no jauna pēc simt gadiem Piebalgā.
Kas to zin, cik dienu, nakšu paies vēl, bet lai vai kā,
Reiz es atkal tevi zagšu pēc simt gadiem Piebalgā.*

2.

Īss bij laimes brīdis, īss par visiemi brīsniņiemi.
Bet tai brīdī itin viss mūsu bij' līdz debesīmi.
Kam lai tagad noskumis taisnojos es, zinādamis
To, cik laimes brīdis īss par visiemi brīsniņiemi?

Piedz.

UPE NESA OZOLIŅU

Upe nesa ozoliņu
Ar visāmi bitītēm.
Upe nesa ozoliņu
Ar visāmi bitītēm.

Dravinieka ligaviņa
Tek gar malu raudādam'.

Ziedu svārki mugurāi,
Vaska cimdi rociņā.

Trūka, trūka tev bitīte,
Ja tev trūka, trūkst man ar.

Ja tev trūka sila ziedu,
Trūkst man vaska rituliš'.